

AUDREY CARLAN

CALENDAR

girl

TAMMIKUU
HELMIKUU
MAALISKUU

WSOY

1

AUDREY CARLAN

Calendar Girl

Tammikuu

Helmikuu

Maaliskuu

Suomentanut Oskari Suosto

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Calendar Girl

January, February, March

© THE CALENDAR GIRL – JANUARY/FEBRUARY/MARCH © 2015

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH NORDIN AGENCY AB,

BOOKCASE LITERARY AGENCY AND WATERHOUSE PRESS

LLC

SUOMENNOKSEN © OSKARI SUOSTO JA WSOY 2016

ISBN 978-951-0-42164-2

PAINETTU EU:SSA

Tammikuu

*Omistettu
Ginelle Blanchille*

*Olet kulkenut rinnallani heti alusta asti...
Pelastanut esilukijanani minut pulasta varmaan sata kertaa.
Kiitos, että uskot minuun ja tarinoihini, ja että rakastat niitä,
niin kuin minä rakastan sinua ja teoksiasi. Namaste, ystäväni.*

Ensimmäinen luku

Tosirakkautta ei ole olemassa. Vuosikaudet luulin, että on. Luulin jopa löytäneeni sen. Neljä kertaa, jos tarkkoja ollaan. Katsotaanpas, oli –

Taylor. Lukioaikainen poikaystäväni. Olimme kimpassa kaikki yläluokat. Hän oli baseballtähti. Koko koulun historian paras. Kookas, enemmän lihasta kuin älliä, ja vaahtokarkin kokoinen kikkeli. Johtui varmaan kaikista niistä steroideista, joita hän napsi selkäni takana. Hän jätti minut koulun päättäjäsibileiltana. Karkasi neitsyyteni ja cheerleaderiden tähtitytön kanssa. Kuulin sittemmin, että hän on jättänyt koulut kesken ja työskentelee asentajana jossain perähikiällä, ja hänellä on kaksi lasta ja vaimo, jolta ei enää kannustushuutoja heru.

Sitten oli Las Vegasin kansalaisopiston ensimmäisen psykologian kurssini apuopettaja. Hänen nimensä oli Maxwell. Siinä oli minusta nuorukainen, joka pystyisi polkemaan vaikka kuuhun. Kunnes kävi ilmi, että hän polki sydämeni päreiksi hoitelemalla tyttöjä jokaiselta kurssilta, jolla oli toiminut AO:n ominaisuudessa. Hänen tapauksessaan AO tarkoitti Anna Opelle, ja hän varmisti, että kehotusta noudatettiin. Ei se mitään. Hän onnistui hoitelemaan kaksi tyttöä yhtä aikaa raskaaksi ja sai sen jälkeen potkut opistosta virkavirheen takia. Kundilla oli yhdeksäntoistavuotiaana jo kaksi teiniäitiä kannoilla penäämässä elä-

tusmaksuja. Omalla tavallaan aika kuvaavaa. Luojan kiitos, minä vaadin häntä aina kiskomaan hupun päälle ennen sisään tuikkaamista.

Kaksikymppisenä tein irtioton. Olin koko vuoden tarjoilijana kasinohotelli MGM Grandissa Las Vegas Stripin hotellialueella. Siellä kohdalle osui onnennumero kolmonen, Benny. Paitsi ettei onni suosinut meistä kumpaakaan. Hän oli kortinlaskija. Kertoi kylläkin olevansa myyntialalla, hoitelevansa bisneksiä kasinoilla ja olevansa hulluna pokeriin. Meillä oli salamaromanssi, joka ei ollut kovin romanttinen. Taisin viettää suurimman osan siitä humalassa hänen allaan, mutta voih, luulin hänen rakastavan minua. Niin hän koko ajan vakuutteli minulle. Kaksi kuukautta me ryyppäsimme, uimme hotellin altaassa ja nussimme yöt läpeensä huoneissa, joita onnistuin hommaamaan hotellin kerrospalvelussa työskentelevältä kamultani. Tarjoilin kundille ja hänen kavereilleen ilmaisia juomia baarissa, ja melkein joka yö sain häneltä jonkin hotellihuoneen avaimen. Järjestely toimi. Kunnes lakkasi toimimasta. Benny jäi kiinni korttien laskemisesta ja katosi. Vuoden verran katoamisesta olin aivan vauhkona. Sitten sain tietää, että hänet oli hakattu henkijieveriin. Hän oli maannut sairaalassa ja häippäissyt sen jälkeen kaupungista jättäen minut kylmästi vailla mitään selityksiä.

Viimeinen vikatikki oli se, jonka voi sanoa katkaissees kamelin selän. Samasta syystä vakuutuin, että tosirakkaus on onnittelukorttifirmojen, rakkausromaanien ja romanttisten komedioiden kirjoittajien keksintöä. Miehen nimi oli Blaine mutta se olisi yhtä hyvin voinut olla Lucifer. Hän oli lipeväkielinen bisnesmies. Käytän sanaa bisnesmies löyhästi. Todellisuudessa hän oli koronkiskuri. Sama koronkiskuri, joka lainasi isälleni isomman summan kuin

mitä isä voisi koskaan pulittaa takaisin. Ensin hän sai minut syttymään ja korvensi sen jälkeen isäni. Aluksi luulin, että rakkautemme oli suorastaan satumaista. Blaine lupasi minulle maat ja taivaat mutta teki elämästäni yhtä helvettä.

»Siksi sinun kannattaisikin nyt ottaa lusikka kauniiseen käteen ja ottaa se tätisi tarjoama työ.» Paras ystäväni Ginelle poksautti purkkapallon suoraan luuriin. Vedin puhelimen kauemmas korvalta. »Muita vaihtoehtoja ei oikein ole, Mia. Miten muuten aiot muka pelastaa isäsi Blainen ja sen korstojen kynsistä?«

Join pillillä poreilevaa vettä, ja Kalifornian aurinko pirstoi poreet täplikkäiksi valosirpaleiksi pullon raitapinnalla. »En tiedä, mitä tehdä, Gin. Ei minulla pyöri sellaisia rahoja nurkissa. Ei pyöri oikeastaan sentin senttiä.» Huokaisin, ja huokaus kuulosti jopa omiinkin korviini kovaääniseltä ja ylidramaattiselta.

»Sinähän olet aina ollut koukussa rakkauteen →

»Se aika on ohi!» muistutin ikuista parasta ystäväni.

Kuulin puhelimesta Vegasin melun. Moni luuli, että aavikolla olisi hiljaista. Ei Stripillä. Peliautomaattien kilinän ja kellojen kalinan tasainen meteli kantautui kaikkialle. Sitä ei päässyt mihinkään pakoon. »Tiedetään, tiedetään.» Hän siirteli puhelinta, mikä sai sen särisemään korvassani. »Mutta kai sinä sentään seksistä tykkäät?«

»En minä mikään Barbie ole, Gin. Tajuan kyllä. Älä kysele tyhmiä. Oikeasti, minä kuolen tähän.» Tai siis isäni kuolisi, jos en keksisi jotain keinoa tienata miljoonaa dollaria.

Ginelle ähkäisi ja maiskutti purkkaansa. »Siis, jos otat sen seuralaistyön, ei kai sinun tarvitse kuin näyttää nätiltä ja nussia koko ajan? Ethän sinä ole saanut kuukausiin. Eikö kannattaisi ottaa keikasta ilo irti?«

Ginelle osasi saada jopa hyväpalkkaisen ilotytön työn kuulo-
lostamaan unelma-ammattilta. »Tämä ei ole mikään *Pretty
Woman*, enkä minä ole Julia Roberts.»

Suuntasin kohti pyörääni, Suzuki GSXR 600:sta, jota ni-
mitin vain Suziksi. Siinä oli arvokkain omaisuuteni. Hei-
lautin jalan satulan yli, asettelin puhelimen pyörälle ja panin
sen kaiuttimelle. Kiskoin pitkät ja raskaat mustat suortuvani
kolmeen osaan ja letitin ne näppärästi paksulle köysiletille.
»Kuule, tiedän, että sinä haluat hyvää, eikä minulla oikeasti
ole aavistustakaan, mitä tehdä. En ole mikään huora. En ai-
nakaan halua olla huora.» Jo pelkkä ajatus sai kuohuvat kau-
hunväreet vyörymään rinta-alaan. »Mutta jotain pitää kyllä
keksiä. Tienata kunnolla rahaa ja äkkiä.»

»Joo, näin on. Kerro sitten, miten Sähköseuralaispalve-
lun tapaaminen meni. Soita illalla, jos voit. Voi paska, myö-
hästyn harjoituksista ja pitää vielä ehtiä vaihtaa vaatteetkin.»
Hänen äänensä alkoi kuulostaa hengästyneeltä ja saatoin ku-
vitella, miten hän pinkoi kasinon läpi kännykkä korvalla eh-
tiäkseen töihin, aivan sama, katseliko joku tai piti häntä hul-
luna. Siksi hän olikin niin mahtava. Ei turhia sievistellyt...
ikinä. Niin kuin en minäkään.

Ginelle työskenteli Vegasissa Nukkeneitosten burleski-
esityksessä. Shown nimen mukaisesti paras ystäväni oli nysä
ja nätti ja tiesi tarkalleen, miten persettä piti heiluttaa. Mie-
hiä tuli ympäri maailmaa Stripille katsomaan uskaliasta esi-
tystä. Ei hän silti tienannut niin paljon, että olisi voinut pe-
lastaa minut tai isäukkoni pulasta, enkä minä sellaista olisi
ikinä lähtenyt pyytämäänäkään.

»Okei, pusi pusi, lutka», sanoin suloisella äänellä ja tun-
gin letin nahkatakkin kauluksesta sisään, jolloin se luiskahti
lapaluiden väliin.

»Pusi pusi itsellesi, horo.»

Käänsin avainta pyörän virtalukossa, annoin kierroksia ja painoin kypärän päähän. Sujautin puhelimen takin povitas-kuun, kaasutin ja lähdin kiitämään kohti epämieluisaa mutta vääjäämätöntä tulevaisuutta.

»Mia! Oma tyttökultani», tätini sanoi ja kietoi luisevan laihat käsivartensa ympärilleni ja rutisti minut rintaansa vasten. Niin hentoiseksi naiseksi hänellä oli voimaa. Mustat hiukset oli kietaitu tyylikkääälle banaaninutturalle. Yllään hänellä oli valkoinen pusero, silkinpehmeä, luultavasti siksi, että se oli silkkiä. Pusero oli työnnetty pikimustan nahkaisen kynähameen sisään parinaan pilviin ulottuvat piikkikorkokengät punaisine pohjineen, joista oli kohkattu selaillemassani uusimmassa Vogue-lehdessä. Hän näytti kauniilta. Ja ennen kaikkea *kalliilta*.

»Millie-täti, onpa hauska nähdä», aloitin, kun kaksi sormea, joissa oli pitkät verenpunaisella lakalla päällystetyt kynnet, hyssytti minut hiljaiseksi.

Hän maiskautti kieltään. »Tsot tsot, täällä minä olen sinulle Madame Milan.» Pyörittelin silmiäni dramaattisesti. Hän puolestaan siristi omiaan. »Kuule, kaunokainen, älä ensinnäkään pyörittele silmiäsi. Se on töykeää eikä sovi hienolle naiselle.» Hänen huulensa puristuivat tiukaksi viivaksi. »Toiseksi...» Hän asteli ympärilläni ja arvioi minua kuin olisin taideteos, veistos. Eloton ja umpinainen. Ehkä olinkin. Kädessä hänellä oli musta pitsiviuhka, jota hän aukoi ja sulki ja naputti kämmentään vasten tutkailunsa aikana. »... älä enää ikinä sano minua Millieksi. Sitä naista ei ole pitkään aikaan ollut olemassakaan, hän kuoli, kun ensimmäinen mies, johon koskaan luotin, kärvensi sydämeni ja syötti sen koirilleen.» Iljettävä mielikuva, mutta Millie-täti ei koskaan väistellyt totuutta.

»Leuka ylös.» Hän läpsäytti minua leuan alle, mikä pakotti välittömästi kohentamaan asentoa. Sitten hän teki saman aralle paljaalle ihokaistaleelle selkärankani juuressa, missä ki-reä bändi-T-paita ei aivan ulottunut ihoa nuoleviin farkkuihin, joista tykkäsin hulluna. Suoristin oitis selkäni ja työn-sin rinnan eteen. Hänen punahuulinen hymynsä leveni ja pal-jasti täydellisesti valkaistut, suorat hampaat. Parhaat hampaat, mitä rahalla sai, säännöllinen kuluerä Los Angelesin rikkaille tyttöille. Täällä tuli joka kulmalla vastaan ihmisiä, jotka kä-vivät hammaslääkäriissä useammin kuin olisi terveydellisistä syistä tarvinnut, vain hiukan harvemmin kuin ihotautilääkä-rillä kuukausittaisia Botox-pistoksiaan varten. Millie-täti oli selvästi kuoret kuntoon -palvelun kanta-asiakas. Mutta viittä-kymppiä kärkkyessään hän olikin sitten yhä kuumaa kamaa.

»No, olet sinä epäilemättä upean näköinen. Varsinkin sit-ten, kun saamme sinulle jotain siedettävää päälle ja otamme koekuvat.» Hänen kasvoilleen nytkähti irvistys, kun hän su-latteli motoristin kampeitani.

Otin askeleen taaksepäin ja törmäsin takanani olevaan nahkatuoliin. »En minä ole suostunut mihinkään.»

Millie siristi silmänsä teräviksi viiruiksi. »Etkös sinä sa-nonut tarvitsevasi nopeasti ison kasan rahaa? Että kelvoton lankoni on sairaalassa? Vaikeuksissa?» Hän istui hitaasti alas, pani jalat ristiin ja laski molemmat käsivartensa sirosti tuo-lin valkeille nahkaisille käsinojille. Millie-täti ei ollut kos-kaan tykännyt isästani. Mikä oli sääli, koska hän teki par-haansa yksinhuoltajaisänä, kun taas Millie-tädin sisko, äitini, oli vieläpä hylännyt kaksi tyttärtään. Minä olin silloin kym-menen. Madison oli viisi, eikä hänellä vielä tänä päivänäkään ole minkäänlaista muistikuvaa äidistämme.

Purin huulta ja katsoin hänen vaaleanvihreisiin silmiinsä. Meissä oli hurjasti yhdennäköisyyttä. Jos kaikkia pieniä kor-

jauksia ja kiristystä ei laskettu, tuntui kuin olisi katselut peiliin kahdenkymmenenviiden vuoden päähän. Hänellä oli samanlaiset kirkkaanvihreät, miltei keltaiset, silmät, joita olin kuullut ihmisten ylistävän koko ikäni. Kuin vihreät ametistit, moni sanoi. Kuin katselisi harvinaisiin vihreisiin jalokiviin. Hiuksemme olivat tismalleen samaa sysimusta sävyä, niin mustaa, että kun valo kävi hiuksiin, ne näyttivät aivan yönsinisiltä.

Sovittelin hartioitani epämurkavaa tuolia vasten ja vedin henkeä. »Jep, isä on joutunut tällä kertaa Blainen kanssa todella pahasti liriin.» Millie sulki silmänsä ja pudisteli päätään. Purin huulta, muistin isäni kalvakkana ja riutuneena yltä päältä mustelmilla makaamassa elottomana sairaalassa. »On tällä hetkellä koomassa. Hakattiin pahasti kuukausi sitten. Ei ole vielääkään tullut tajuihinsa. Lääkäreiden mielestä se voi johtua aivovammasta, mutta se ei selviä vielä vähään aikaan. Rutkasti luunmurtumia. Koko kroppa on vielä kipsattuna», sanoin lopuksi.

»Herra jumala sentään. Mitä raakalaisia», hän kuiskasi, nosti kätensä ylös ja sipaisi hiussuortuvan korvan taakse kooten samalla itsensä ääneti. Olin nähnyt hänen toimivan sillä tavoin ennenkin. Millie oli mestari manipuloimaan muita ja kykeni hallitsemaan tunteitaan paremmin kuin kukaan tuntemani ihminen. Olisinpa ollut siinä yhtä lahjakas. Tarvitsin sitä taitoa.

»Aivan. Ja viime viikolla, kun valvoin isän sängyn vierellä, yksi niistä Blainen roistoista tuli tapaamaan minua. Sanoi, että isän osalta tuli raja vastaan. Jos he eivät saa rahojaan *korkoineen*, he tappavat isän. Sitten he alkavat kiskoa rahoja minulta ja Maddyltä. Puhetta 'perintövelasta'. Mitä se sitten tarkoittaakaan. Mutta minun pitää siis nyt joka tapauksessa äkkiä taikoa jostain miljoona dollaria.»

Millie-täti puristi huulensa yhteen ja naksutteli etusormen kynttä kerta toisensa jälkeen peukaloa vasten. Hyvä, ettei järki lähtenyt siinä taukoamattomassa naksutuksessa. Miten hän saattoi olla niin tyyni, niin tunteeton? Tässä oli nyt isän henki kyseessä, omakin henkeni ja pikkusiskoni. Isästä hän ei piitannut, mutta siskoni ja minä olimme aina olleet lähellä hänen sydäntään.

Millie sinkosi minuun hurjaa, outoa kiihtymystä välkehtivän katseen. »Kyllä se voidaan järjestää, vuodessa. Luuletko, että he antaisivat sinulle vuoden aikaa, jos maksat erissä?» Hänen kulmakarvansakin terävöityivät, kun hän keskitti kaiken huomionsa minuun.

Käsivarsissa alkoivat karvat nousta pystyyn, ja työnsin hartioita taakse puolustautuakseni. Ravisteloin päätä. »Enpä tiedä. Blaine haluaa taatusti rahansa, ja kun meillä oli se juttu joku aika sitten, voisin ehkä yrittää vedota häneen. Se sairas sadistinen kusipää tykkäsi aina panna minut polvilleni anelemaan.»

»Pidä seksiseikkailusi omana tietonasi, kaunokainen», Millie sanoi pahanilkisesti virnistäen. »Näyttää siltä, että meidän pitää vain saada sinut heti töihin. Pelkkiä kalleimman hintaluokan asiakkuuksia. Pannaan vauhtia ja korkoa kaikkeen. Sinun täytyy tulla tänne heti huomisaamuna kuvauksia varten. Niissä menee koko päivä. Otetaan stillejä, videota, ja niin edelleen. Pistän poitsut lataamaan ne suojatulle sivustolle seuraavaan päivään mennessä.»

Kaikki eteni hurjaa vauhtia. Sanat »*Kyllä se voidaan järjestää*» soivat korvissani oljenkortena, kortena joka kellui avo-vedessä haitten ympäriömänä, mutta silti vielä pinnalla.

»Mutta pitääkö minun mennä niiden kanssa sänkyyn? Siis tiedän kyllä, että on olemassa eri tyyppisiä seuralaisia.» Suljin silmät ja odotin, kunnes tunsin lämpimän otteen käsissäni. Hän oli ottanut käteni omiinsa.

»Sinun ei, kaunokainen, tarvitse tehdä mitään, mitä et halua. Mutta jos aiot tienata sellaisen summan, sinun kannattaisi harkita sitä. Minulla on asiakkaideni kanssa niin sanottu kirjoittamaton sääntö. Tyttöni menevät heidän kanssaan sänkyyn, jolloin he maksavat kaksikymmentä prosenttia lisää. Tämä parikymmentä prosenttia jätetään käteisenä kirjekuoressa tytön huoneeseen. Sitä ei kierrätetä ollenkaan minun tai palveluni kautta, koska prostituutio on Kaliforniassa laitonta.» Millie kosketti leukaansa etusormellaan. »Mutta eikö tyttöjeni kuuluisikin saada siitä hyvästä enemmän?» Hän iski silmää. Nyökkäsin ponnettomasti tietämättä, mitä ajatella koko asiasta, mutta myötäilin silti.

»Buukkaan sinulle asiakkaan kuukaudeksi kerrallaan. Se on ainoa keino saada joka kuukausi kuusinumeroinen palkkasumma kasaan.» Hänen vaaleanvihreät silmänsä näyttivät kirkkailta. Niin kirkkailta, että olin jo vähällä uskoa, että tämä voisi käydä helposti, jos vain ottaisin ennakkoluulottoman asenteen. »Lennät sinne, missä kulloinenkin mies on, ja olet sitä, mitä hän siinä kuussa tarvitsee. En kuitenkaan myy seksiä. Jos menet heidän kanssaan sänkyyn, teet sen omasta tahdostasi, mutta sanotaan että kun näet joidakin niistä miehistä, joita jonotuslistallani on, tuskin jätät enää miettimään, hypätkö punkkaan, puhumattakaan lisämaksun saamisesta.» Hän virnisti ja nousi seisomaan. Hän kiersi lasisen työpöytänsä taakse, istahti sen ääreen ja kääntyi tietokoneensa puoleen antaen minun ääneni ymmärtää, että voisin lähteä. Tuntui kuin olisin juuttunut nahkatuoliin kykenemättä liikahtamaan. Säälimättömien haaskalintujen lailla mielessäni kieppuivat ajatukset siitä, millä helvetin ilveellä hoitaisin tämän kaiken, ja ne jahtasivat ja näykkivät moraalikäsittejäni yksi kerrallaan kuin ne olisivat olleet vapaata riistaa.

»Otan työn», kuulin kuiskaavani.

»Tietenkin otat.» Hän katsahti minuun tietokoneensa takaa. Hänen huulensa vääntyivät kieroon virneeseen. »Eihän sinulla ole muuta vaihtoehtoa, jos haluat pelastaa isäsi.»

Seuraava päivä oli yhtä pyöritystä. Tunsin itseni kuin Sandra Bullockin roolihahmoksi Miss Kovis -elokuvassa. Minua sörkittiin ja minut jynssättiin, nypittiin ja vahattiin miltei henkiiheveriin. Koin olevani ihmisneulatyyny, ja olin vähällä iskeä ilmat pihalle kauneuskonsultista, jonka Millie oli palkannut »korjailemaan» minut kuntoon. Konsulttia siteeratakseni. Turha väittää, etteikö se olisi onnistunut. Kun katsoin peiliin, en ollut tunnistaa takaisin tuijottavaa naista. Pitkät mustat hiukseni kiilsivät enemmän kuin koskaan ja laskeutuivat täydellisillä laineilla selkään ja olkapäille. Kun valo osui iholleni, se säihkyi ja kimmelsi. Päivetykseni, jota olin työstänyt monta viikkoa Kalifornian auringossa, hohti nyt hienon hunajaisena ja sävy korosti kaikkia parhaita puoliani. Mekko, johon hän halusi minut pukea, oli laventelinsininen, mukava päällä ja ihonmyötäinen. Se istui täydellisesti jokaisen täyteläisen kurvin ja hiotun kaaren kohdalta ja loi tavoitellun vaikutelman. Seksikkään ja siloisen. Näytin tuhumalta enkeliltä, kun valokuvaaja asetteli minut kylmälle, valkoiselle marmoripenkille. Hän siirteli minua edestakaisin, ja pian osasin jo suipistaa suuta sievästi ja tuijottaa tyhjästi kaukaisuuteen vailla tunnetta. Sellainen minun pitäisi nyt olla. Tunteeton.

Kun olimme saaneet urakan päätökseen ja olin vetänyt päälleni oman arkiasuni, joka koostui aina farkuista ja tiukasta T-paidasta, palasin Millien, tai *Madame Milanin*, toimistolle.

»Nämä kuvat ovat aivan upeita, kaunokainen! Olen aina tiennyt, että sinusta olisi malliksi.» Hän klikkaili tietokonet-

taan ja minä kiersin katsomaan samoja kuvia. Olin pökertyä, kun näin valokuvaajan otokset itsestäni.

»Hämmästyttävää.» En saanut hetkeen sanaa suusta. »Uskomatonta, että tuossa olen minä.» Pudistelin päätäni, kun kuva toisensa jälkeen latautui Sähköseuralaispalvelun nettisivustolle. Jos en olisi tiennyt olevani kuvissa itse, en olisi mitenkään voinut uskoa sitä.

Tätini huulille lipesi verkkainen hymy. »Olet todella kaunis.» Hänen kirkassilmäinen katseensa osui omaani. »Näytät niin paljon...»

»Niin varmaan.» Pudistelin päätäni ja nojasin lonkkaa hänen lasipöytänsä vasten haluamatta kuulla, miten paljon muistutin hänen mielestään äitiäni. »Mitäs sitten?» kysyin ja panin kädet puuskaan rinnalle tuntien omituista tarvetta suojella itseäni siltä, mitä edessä sitten mahtoi ollakaan.

Hän nojautui mustaan nahkatuoliinsa silmät sähkökyen. »Haluatko nähdä ensimmäisen toimeksiantosi?»

Selkäpiitäni hiipi hitaasti karmiva tunne, mutta jähmetin hartiat ja katsoin häntä mitäänsanomattomasti. »Antaa palaa.»

Millie myhäili ja klikkasi sitten selaintaan pari kertaa, jolloin ruudulle ilmestyi kuva niin järkyttävän hyvännäköisesti miehestä, etten ollut ennen juuri moista nähnyt. Miehen tyrmäävän komeaa ulkomuotoa ei tarvellyt mikään. Jopa yltiövirallisessa kasvokuvassa hänen vaaleanruskeat hiuksensa, vihreät silmänsä ja jyrävä leukansa olivat täyden hehkutuksen arvoiset. Hänellä oli pitkät, kerroksittain leikatut hiukset, jotka oli muotoiltu kuumimman muodin mukaiseen sotkuiseen mutta samalla täydellisen tyylieltyyn kampaukseen. Jotain outoa kuvassa kuitenkin oli. Mies ei voinut olla kuin korkeintaan kolmikymppinen. Sitä paitsi hän ei ollut selaista miestyyppeä, jonka tarvitsisi vuokrata itselleen seuraa.

Hän näytti mieheltä, jonka edessä naiset lakoaisivat aivottomina halusta.

»En tajua. Miksi hän» – osoitin kuvassa hymyilevää komeaa miestä – »tarvitsisi seuralaisen?»

Tätini nojautui taaksepäin, risti kädet syliinsä ja hymyili. »Hän valitsi sinut.»

Näytin varmasti hämmentyneeltä, sillä hän jatkoi nopeasti. »Lähetin itse pari ensimmäistä koeotosta hänelle ja hänen äidilleen. Työskentelen paljon hänen äitinsä kanssa. Miehelle valinta sopi. Hän lähettää auton hakemaan sinua huomisaamuna. Hän on itse näillä kulmilla, mutta sinun pitää silti asua hänen luonaan seuraavat kaksikymmentäneljä päivää.»

Päähäni oli kenties osunut näkymätön baseballmaila, sillä syöttö sinkosi niin nopeasti takaisin. »Kaksikymmentäneljä päivää! Oletko sinä hullu? Miten minä muka voin ottaa työkeikkoja vastaan tai käydä koe-esiintymisissä?» Näyttelijänurani ei ollut edennyt kovin kummoisesti, mutta oli minulla kuitenkin halpisagentti, joka hoiteli minulle keikkoja sieltä täältä. Ja lisäksi oli iltatyöni ravintolassa.

Millie katsoi minua kuin olisin yhtäkkiä kasvattanut itselteni kaksi päätä. Hänen huulensa puristuivat ohueksi viivaksi ja hän nyrpisti nenäänsä epämiellyttävästi. »Mia, sinä lopetat kaikki muut työt ainakin vuodeksi. Olet nyt Sähköseuralaispalvelun palkkalistoilla. Työtehtäväsi vaihtelevat pituudeltaan yhdestä päivästä kahteenkymmeneen päivään, asiakkaan tarpeista riippuen. Koska *sinun* pitää tienata rutkasti rahaa lyhyessä ajassa, joudut ottamaan isot keikat. Kahdenkymmenen päivän päästä voit rentoutua kuukauden loput päivät kotona, kerätä voimia ja kohennella ulkonäköäsi tarpeen mukaan. Jokaisen kalenterikuukauden vaihtuessa sinulle annetaan uusi seuralaistehtävä.»

»Uskomatonta!» Ryhdyin kiertämään kehää hänen toimistossaan tuntien itseni yhtäkkiä häkkieläimeksi, jonka piti päästä vapaaksi. Minulle valkeni sillä hetkellä, että elämäni sellaisena kuin olin siihen tottunut olisi ohitse. Ei enää tavallisia treffejä – vaikka ei minulla viime aikoina ollut sellaisia pahemmin ollutkaan. Ei enää koe-esiintymisiä – orastavasta näyttelijänurastani jäisi vain kaukainen muisto –, eikä minulla olisi pahemmin aikaa tavata isää, Maddyä tai Ginelleäkään.

»Usko pois, pikkulikka. Tämä ei ole mikään vitsi. Tämä päätös on syntynyt isäsi tekosien, ex-poikaystäväsi tekosien takia. Sinulla on tuuria, kun edes mahdutan sinut listoille. Älä ole kiittämätön. Ja istupa nyt alas ja pidä suusi kiinni!» Hänen äänestään oli tyystin hävinnyt tavanomainen lämpö, se oli vaihtunut päättäväisen bisnesnaisen kylmän asialliseen sävyyn.

»Anna anteeksi.» Hänhän yritti auttaa minua, mutta kaikki kävi niin... äkkiä. Oli niin käsittämätöntä. Lysähdin hänen työpöytänsä edessä olevaan tuoliin ja annoin pääni painua käsieni varaan. Tilanne ei muuttuisi miksiäkään, vaikka kuinka pudistelisin päätä. Minusta oli nyt tullut vuokraseuraa. Minulle osoitettaisiin joka kuukausi uusi mies, ja jos menisin miehen kanssa sänkyyn, saisin kaksikymmentä prosenttia lisää liksaa käteisenä.

Pudistelisin päätäni ja nauroin. Kuin mielipuoli. Nojauduin uudestaan vasten viileää nahkaa ja nostin katseeni valkoiseen kattoon. Hetken päästä rauhoittava päättäväisyydentunne alkoi vallata alaa mielessäni. Minun oli pakko tehdä näin. Antaisin siis seksikkään miehen viedä minut tylsille työillallisille ja tekemään muuta, mitä hänellä sattui olemaan mielessä. Ei minun tarvitsisi heidän kanssaan sänkyyn mennä, ja mikä tärkeintä, en ainakaan rakastuisi. Uusi mies joka kuu-

kausi ei suonut tarpeeksi aikaa rakastua päätä pahkaa, niin kuin minulle oli ennen käynyt. Ja kuka muka väitti, että minun olisi luovuttava näyttelijänurastani? Löytyikö mistään parempaa tapaa hioa näyttelijäntaitojani huippuunsa kuin esittää miehille sellaista, mitä he halusivat? Sitten vaihtaisin taas kuukauden kuluttua roolia, ja isäni olisi pelastettu. Tämä saattaisi vielä toimia, jos vain saisin Blainen suostumaan kuukausittaisiin maksueriin.

Vedin syvään henkeä, nousin seisomaan ja ojensin kätteni tädilleni. Hän hymyili pahanilkisesti mutta seksikkäästi. Hän osasi työnsä erinomaisesti. »Hyvä on, *Madame Milan*», painotin hänen keksittyä nimeään, jotta hän ymmärtäisi sitoumukseni asteen. »Taidan olla teidän uusi kalenterityttöne.»

HÄVYTTÖMÄN ROHKEA. USKALLATKO?

Nuoren Mian eroottiset seikkailut saavat alkaa.

Onnetar ei ole suosinut Mia Saundersin peliongelmaista isää.

Velkojat ovat pieksäneet isän henkihieveriin, mutta lopullinen ratkaisu on vielä odotettavissa jollei mies pysty pulittamaan velkojille miljoonaa dollaria. Isän hengen pelastamiseksi räväkkä Mia – jolla ei ole kovin korkeaa käsitystä miehistä – suostuu työntekijäksi rikkaitten miesten seuralaispalveluun. Eikä työnteko ole edes vaikeaa: kuukausi yhden rikkaan miehen seurassa, ja jo seuraavassa kuussa mies ja paikka vaihtuvat. Vain rakastumista on varottava. Uuden aallon seksisarjan aloitusosa kattaa vuoden ensimmäiset kuukaudet.

